

3. Rekurs i v řízení nesporném podati jest u soudu první stolice, jehož usnesení jest bráno v odpor (§ 9 cit. čís. pat., § 126 odst. 3 kn. z.). Vznesen budiž buď písemně nebo (při soudech okresních) do protokolu (§ 4 cit. čís. pat.). Rekursy písemné podávají se z pravidla jen v jednom exempláři. Toliko recurs proti vyměření výkupného za pozemky k účelům dráhy expropriované jest podati dvojmo (§ 30 zák. z 18. února 1878 č. 30 ř. z.) a k rekursu tabulárnímu připojení jest tolik rubrik, kolik o konečném jeho vyřízení třeba vyrozuměti účastníků (§§ 4 a 9 čís. pat. a §§ 83 a 126 odst. 3 a 4 kn. z.).

4. Obsahem stížnosti jest naznačení onoho usnesení, které jest bráno v odpor, uvedení důvodů stížnosti a řádný návrh. Vyjímaje rekursy ve věcech tabulárních možno ve stížnostech uváděti i nové okolnosti a průvody (§ 10 čís. pat. a § 126 odst. 2 kn. z.).

5. Rekurs může vznést každý účastník, který usnesením soudním se pokládá za stíženého, ve věcech poručenských i příbuzní poručenice (§§ 185 a 203 čís. pat. per anal.). Soudce první instance může podati recurs, buď že mu samému byl uložen trest nebo náhrada škody nebo že se z nařízení druhé instance pro osoby, které samy sebe zastupovati nemohou, obává škody nenabytné (§ 15 cit. čís. pat.).

6. Rekursu může sama první instance, shledá-li, že jest důvodným, vyhověti, byl-li v čas podán a jestli změnou naříkaného usnesení nabytých práv se není dotýkáno (§ 9 odst. 2 cit. pat.). Toliko ve věcech knihovních, ve kterých jest rozklad vůbec vyloučen, nemůže instance první rekursu vyhověti, nýbrž musí jej vždy předložiti k rozhodnutí soudu vyššího. Směřuje-li recurs tabulární proti povolení knihovního vkladu nebo záznamu, musí býti vždycky v knihách poznamenán (§ 129 kn. z.).

Rekurs předložiti jest druhé instanci u připojení spisů způsobem v § 208 j. ř. předepsaným, aniž by bylo třeba odpůrce o tom vyrozuměti, nebo jej o udajích jeho vyslechnouti (§ 9 odst. 3 čís. pat.). Pouze o rekursu tabulárním mají i ostatní účastníci býti vyrozuměni (§ 128 kn. z.) a jen recurs proti vyměření výkupného za pozemky pro dráhu vyvlastněné má býti odpůrci k vyjádření dodán (§ 30 cit. z. z r. 1878).

7. Rekurs v řízení nesporném jest vždycky provázen účinkem suspensivním (§ 12 cit. pat.).

8. Rozhodnutí druhé, pokud se týče, vyšší stolice zní buď na potvrzení, změnu nebo zrušení v odpor vzatého usnesení. Stolice opravná může před vyřízením rekursu i šetření potřebná provésti.

9. Proti vyřízení stolice druhé lze do 14 dnů po doručení nastoupiti rekurse revisním. Mimořádný recurs revisní (proti konformátním rozhodnutím) — jenž ostatně v řízení tabulárním jest naprosto vyloučen (§ 130 kn. z.) — setká se však jen tehdaž s úspěchem, shledá-li nejvyšší soud, že obě souhlasná vyřízení nižších stolic jsou patrně protizákonná nebo zmatečná (§ 16 cit. čís. pat.).

Svévolné stěžování má nejvyšší soud stejným způsobem trestati jako v řízení sporném (§ 16 odst. 2 cit. čís. pat.).

Relicítace (opětná dražba).

A. Relicítace věcí nemovitých.

I. Pojem.

Relicítace je opětná exekuční dražba téže nemovitosti, ke které dojde k návrhu jistých osob, když vydražitel nezapravi v čas a řádně nej-

vyšší podání. Platí tu tedy po zákonu *lex commissoria*. Relicitace odbyvá se na útraty a nebezpečí váhavého vydražitele.

II. Podmínky relicitace jsou tudíž:

1. nezapravení nejvyššího podání vydražitelem (o tom kdy a jak nejvyšší podání zapraviti sluší viz §§ 152 a 153 ex. ř. a čl. Výminky dražební);

2. návrh na relicitaci. Tento návrh mohou učiniti:

a) vymahající věřitel (exekvent);

b) hypotekární věřitelé;

c) veřejné orgány, jež povolány jsou k předpisování a vymahání reálních daní, přírážek a jinakých dávek veřejných. Návrh lze podati přípravným podáním neb též ústně do protokolu (§ 53 ex. ř.). O návrhu rozhodne soud exekuční usnesením, proti kterému se rekurs připouští (§ 62 ex. ř.). Rekurs, který podati sluší v 8 dnech má účinek odkládací (*effectum suspensivum*), t. j. složí-li váhavý vydražitel zadržené splátky nejvyššího podání, jež hotově zapraviti sluší i s úroky k soudu dříve, než uplyne lhůta k rekursu proti povolení relicitace ustanovená, sejde z relicitace (§§ 65, 154 ex. ř. a § 67 a contr.). Stane-li se však povolení relicitace právoplatným, pozbude první dražba svého účinku.

III. O relicitaci platí obdobně předpisy dané o dražbě prvotní. Zejména jsou základem relicitace dražební výminky zjištěné pro první dražbu. Avšak jisté odchýlky se tu přece vyskytují, a sice:

1. nejnižší podání obnáší vždy polovici odhadní ceny nemovitosti a jejího příslušenství (§ 151 ex. ř. a cont.);

2. o terminu dražebním vyrozuměti sluší též osoby, jež teprve po ustanovení první dražby nabyly věcných práv a břemen k nemovitosti neb pro něž teprve v této době zapsána byla práva předkupní a koupě zpáteční.

IV. Závazky váhavého vydražitele.

Vydražitel ručí za nedoplatek, který se snad při relicitaci zjeví, jakož i za útraty relicitace. Konečně za veškerou škodu, jeho váhavostí způsobenou nejen vadiem jím složeným a zapravenými již splátkami nejvyššího podání, nýbrž i veškerým svým jměním. Nedoplatek, jakož i útraty relicitace určí soud exekuční z moci úřední usnesením, proti němuž se rekurs připouští. Stane-li se však toto usnesení právoplatným a nelze li zmíněné obnosy zapraviti z vadia a zapravených již splátek nejvyššího podání, lze vésti k návrhu vymahajícího věřitele neb osob na nejvyšší podání odkázaných exekuci k dobytí obnosů těchto ve prospěch podstaty rozdělovací. Dodati však sluší, že na obnos, o který převyšuje nejvyšší podání při relicitaci docílené nejvyšší podání váhavým vydražitelem podané, nemá tento žádného nároku (§§ 154 a 155 ex. ř.).

B. Relicitace věcí movitých.

Vydražitel je povinen nejvyšší podání složiti nejdéle do skončení dražby. Nestane-li se tak, bude se věc hned znova dražiti a nebude váhavý vydražitel k tomuto dražení připuštěn. Váhavý vydražitel ručí však za případný nedoplatek, aniž by však měl nárok na větší výtěžek při relicitaci snad docílený. Co se týče dobývání nedostatku zmíněného platí předpis daný pro relicitaci ohledně věcí nemovitých (§§ 278, 155 ex. ř.). Předpisy tyto platí i pro relicitaci pohledávek zabavených, pokud se arcif

exekuční právo zástavní k pohledávce nabyté realisuje prodejem (§ 317 ex. ř.) a nikoliv příkázání pohledávky (§§ 303 násl., 318 ex. ř.).

Remitent viz **Směnka**.

Rencontre (v trest. právu voj.).

I. **Pojem**.

Rencontrem rozumí se všechny bitky, ku kterým dojde mezi osobami vojenskými na místě samém se zbraní v ruce. Rencontre liší se od souboje tím, že souboj koná se za jistých příprav a formálností, zpravidla tedy nekoná se na místě samém, kromě toho užívá se při něm zbraní rozmanitého druhu, kdežto rencontre předpokládá užití zbraně, kterouž oprávněna jest vojenská osoba nositi. Od všech jiných způsobů bitek a rvaček liší se rencontre dále i tím, že obyčejné bitky nebo rvačky mohou se strhnouti i mezi vojenskými a civilními osobami, kdežto k rencontre dojíti může toliko mezi osobami vojenskými. Rencontre trestá se dílem jakožto zločin dílem jakožto přečin spáchaný proti služebním povinnostem vojenským nebo proti povinnostem stavu.

II. **Zločinem** jest rencontre v těchto případech:

1. Kdokoli vyzve svého představeného na souboj nebo k bitce na místě samém ve službě nebo vzhledem k předchozímu služebnímu poměru chtěje si zjednatí dostiučinění za domnělé příkoří, propadá již za toto vyzvání, třeba k souboji nebo bitce ani nedošlo, trestu žaláře od jednoho do 5 let (§ 155); jestliž tím spáchan zločin porušení podřízenosti (subordinace).

2. Užije-li důstojník pro domnělou nebo skutečně učiněnou urážku proti důstojníku zbraně na místě, podléhá, nebylo-li jednáno v mezích oprávněné sebeobrany a byla-li jedna strana usmrcena, trestu žaláře od jednoho do 5 let; došlo-li k těžkému tělesnému poškození jedné strany, nastupuje trest od šesti měsíců do jednoho roku, a může býti za přitěžujících okolností prodloužen až na 5 let (§ 445).

III. **Rencontre jakožto přečin**:

1. Došlo-li v takovýchto bitkách mezi důstojníky se smrtící zbraní k menšímu poškození, trestají se jako přečin vězením, po případě tuhým vězením od 1 do 6 měsíců (§ 682).

2. Téhož přečinu se dopouští, kdo podněcováním způsobil takovou bitku mezi důstojníky, a podléhá trestu jako práč nebo bíjící se (§ 683).

IV. **Spoluvina**:

Samostatný velitel, kterýž úmyslně nezabrání bitce naznačené v § 445, jakkoli tak učiniti mohl, nebo vojenský soudce, kterýž opomene podrobiti soudnímu vyšetřování osobu právomoci jeho podléhající, jakkoli věděl o takovémto přestupku zákona, dopouští se tím sám trestného činu, kterýž jest dle okolností zneužitím úřední nebo služební moci nebo nadržováním, kteréž trestá se jako zločin nebo přečin podle ustanovení hlavy páté nebo dvacáté druhé voj. zák. trest. nebo podle ustanovení hlavy druhé dílu pátého voj. zák. trest. (§ 447).

Renta doživotní (důchod doživotní).

I. **Pojem**.

Dle práva rakouského jest renta doživotní roční dávka, kterou slibuje někdo určité osobě na doživotí nebo na určitou dobu života. Smlouva o doživotní rentu jest pak přijatý slib, jímž se někdo zavazuje jisté osobě dávat za peníze nebo za věc v penězích oceněnou ujednanou roční dávku,

